

Arrest

nr. 76 470 van 5 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. TERMONIA en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 25 maart 2011 het Rijk binnen en diende op 28 maart 2011 een asielaanvraag in. Op 28 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Qorioley in de provincie Lower Shabelle en te behoren tot de Biyomal clan (Biyomal < Gadsan < Tagaleen). U werd op 1 januari 1987 geboren in de wijk Hadan te Qorioley en woonde er uw hele leven. Vijf jaar geleden trouwde u met H. I. M. (Dir < Fiqi Muhumed) en ging u inwonen bij de familie van uw man, eveneens in de wijk Hodan in Qorioley. U woonde daar onder andere samen met uw schoonmoeder, M. S. A. (CG 11/13412 - OV 6789767) waarmee u naar België gekomen bent. Samen met uw man H. I. M. kreeg u een dochter op 2 januari 2008, genaamd I. H. F.. Twee jaar geleden is uw man plots verdwenen. Niemand weet waar hij heen ging en niemand heeft sindsdien iets van hem vernomen. Sindsdien kwamen mannen van Al Shabaab voorstellen dat u zou hertrouwen met één van de leden van Al Shabaab. U wilde dit echter niet en weigerde. Op 15 december 2009 ging u samen met uw schoonmoeder S. H. N. naar Mogadishu om een Somalisch paspoort te verkrijgen. De mannen van Al Shabaab bleven ontelbare keren terugkomen naar uw huis en dreigden dat ze u zouden doden als u niet zou instemmen met het huwelijksvoorstel. Ze hebben u ook 1 keer geslagen. Uiteindelijk bent u op 5 maart 2011 uit Somalië weggevlucht, samen met uw schoonmoeder M. S. A. en uw dochter I. H. F.. Op 5 maart 2011 werden jullie met de auto naar Nairobi (Kenia) gebracht. Jullie bleven daar gedurende 2 weken terwijl de smokkelaar jullie verdere reis regelde. Met behulp van een vals paspoort reisden jullie op 25 maart 2011 per vliegtuig via een u onbekende tussenstop naar Brussel. Op 28 maart 2011 vroegen jullie asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een Somalisch paspoort voor, dat u in Mogadishu verkregen hebt op 15 december 2009 en dat geldig is tot 14 december 2012.

B. Motivering

Uit uw verklaringen dient te worden afgeleid dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u de Somalische identiteit bezit. Eerst en vooral is uw kennis over uw eigen clan, de clan van uw moeder, de meest voorkomende clans in Qorioley en het clansysteem in Somalië in het algemeen erg zwak. De kennis van uw eigen clan is zeer beperkt. U verklaart te behoren tot de Biyomal clan (Biyomal < 1 Gadsan < Tagaleen). Op de vraag tot welke clangroep Biyomal behoort antwoordt u dat u het niet weet. Als gevraagd wordt of het Dir is antwoordt u bevestigend. Op de vraag waarom u dit dan niet gezegd hebt, antwoordt u dat u het vergeten was. U slaagt er ook niet in om, naast Gadsan, andere subclans te noemen van Biyomal. U slaagt er eveneens niet in om, naast Tagaleen, andere subsubclans te noemen van Gadsan. Op de vraag hoe het komt dat u dit niet weet, antwoordt u dat u enkel uw eigen clan kent, namelijk: Biyomal < Gadsan < Tagaleen (gehoor CGVS, p.3). Ook de kennis van de clan van uw moeder Islow Khadija is beperkt. U verklaart dat zij tot de Galejecel < Abtisame clan behoort. U weet echter niet tot welke clangroep Galejecel behoort. Op de vraag of het dan Hawiye is, antwoordt u opnieuw dat u niet weet tot welke clangroep ze behoort (gehoor CGVS, p. 3, 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt nochtans dat de afstammingslijn Galejecel van uw moeder er als volgt uit ziet: Hawiye < Gugundabe < Herre < Gajecel. Over Gugundabe zegt u dat u ervan gehoord hebt en dat het iets is met Baadi Ade en Jejele. U weet echter niets meer te zeggen over Baadi Ade en Jejele dan dat het clans zijn. U weet niet tot welke clangroep het behoort en weet er geen subclans van te noemen. Over Herre tenslotte weet u eveneens niets te vertellen (gehoor CGVS, p.4). Verder is uw kennis over de meest voorkomende clans in Qorioley beperkt. U verklaart dat vooral de Garre, Jide en Begadi clans voorkomen in Qorioley. U weet echter niet tot welke clangroep deze behoren. U kan eveneens geen enkele subclan van deze clans opnoemen. De vraag of er ook Hawiye wonen in Qorioley, riposteert u met de vraag wat Hawiye is. Als vervolgens gevraagd wordt of er mensen van de Hawiye clan in Qorioley wonen, antwoordt u dat u het niet weet. U weet eveneens geen enkele subclan van Hawiye te noemen (gehoor CGVS, p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt echter dat Hawiye één van de grootste, zonet de grootste, Somalische clan is. Dat u niet eens weet wat Hawiye betekent en er ook geen subclans van kan benoemen, doet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden Somalische afkomst teniet. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt dat het clansysteem in Somalië determinerend is voor de opbouw van de samenleving. De groepsidentificatie met de clan en de daarmee gepaard gaande loyaliteit vormen de kern van de sociale organisatie. Het clanisme is een sociaal bindmiddel, evenzeer als het een element van maatschappelijke afstoting is. De afkomstlijnen worden van jongsbeen af aan kinderen aangeleerd en vormen de rode draad gedurende het hele leven. Het feit dat u zo weinig afweet over uw eigen clan, de clan van uw moeder, de meest voorkomende clans in Qorioley en het clansysteem in Somalië in het algemeen doet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden Somalische nationaliteit teniet. De ongelooftwaardigheid van uw voorgehouden Somalische nationaliteit wordt bevestigd door uw gebrekkige kennis over uw woonplaats Qorioley en de nabije omgeving van Qorioley. U verklaart dat

u er werd geboren en er uw hele leven woonde (gehoor CGVS, p.2, 6). U slaagt er echter niet in om belangrijke gebouwen in Qorioley te benoemen (gehoor CGVS, p.10). U slaagt er ook niet in om ook maar 1 dorp te benoemen op de weg van Qorioley naar Marka (gehoor CGVS, p.9), een belangrijke havenstad op 34 kilometer ten zuiden van Qorioley (zie informatie bijgevoegd in het dossier). Uit een voorgelezen lijst van 14 omliggende dorpen of steden verklaart u bovendien 8 maal dat u de plaats niet kent. Over 4 plaatsen (Marka, Shalaambood, Bandar, Eribley) verklaart u dat u er al van gehoord hebt, maar weet u er niet meer over te vertellen. Tenslotte zijn er slechts 2 van de 14 genoemde plaatsen (Jasiira en Tugaarrey) die u weet te situeren (gehoor CGVS, p.10, 11). Uw kennis van Qorioley en de nabije omgeving van Qorioley is met andere woorden te beperkt om geloof te kunnen hechten aan uw vermeende afkomst uit deze stad. Uw uitleg hiervoor dat u nooit buiten Qorioley bent geweest (gehoor CGVS, p. 9) is niet afdoende. Immers, van iemand die (sinds 1991) in een situatie van permanente burgeroorlog beweert te hebben geleefd, mag worden verwacht dat zij niet alleen (de situatie en voorzieningen in) de eigen woonplaats zou kennen maar ook (de situatie en voorzieningen in) de omliggende steden en dorpen, teneinde permanent in staat te zijn om in te schatten naar welk(e) stad/dorp men desgevallend kan vluchten wanneer de veiligheidssituatie in de eigen woonplaats te wensen overlaat of wanneer de voorzieningen er niet meer afdoende zijn. Uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u de Somalische identiteit bezit. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u er in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er dient eveneens te worden opgemerkt dat u geen subsidiaire bescherming kan worden toegekend. U heeft immers tijdens uw asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong. 2 Verder kan worden opgemerkt dat geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaring dat M. S. A. uw schoonmoeder zou zijn. Jullie slagen er ten eerste niet in om jullie familieband aan te tonen aan de hand van documenten of andere materiële elementen om deze band te bewijzen (gehoor CGVS, p.7). Veel belangrijker echter is het feit dat u verklaarde dat u sinds uw huwelijk 5 jaar geleden steeds in hetzelfde huis samenwoonde met de vermeende moeder van uw echtgenoot, M. S. A. (gehoor CGVS, p.14), maar dat jullie beider verklaringen betreffende jullie samenwoning en uw man erg afwijkend zijn. U beschrijft uw woonst in Qorioley als 2 huizen met telkens 4 kamers. Volgens uw verklaringen zijn onder andere 2 kamers voorzien als opslagplaats. U verklaart eveneens dat er een bewaker is die H. M. heet en van Dir < Gubeys clan is. Verder stelt u dat er een waterkraan aanwezig is op het erf en dat jullie niet elders moesten gaan om water te halen. U stelt ook dat de directe burens R. K. (Hawadle clan), F. (Hawadles clan), R. (Dir clan) en R. (Dir clan) zijn. Volgens uw verklaringen is uw schoonbroer M. gehuwd met Z.. Tot slot stelt u dat uw man I. Somali kan lezen en schrijven (gehoor CGVS, p. 14,15). Uw vermeende schoonmoeder M. S. A. (CG 11/13412) beschrijft jullie woonst in Qorioley echter als een plaats met 5 kamers. Ze verklaart dat er geen bewaker bij jullie woonde, dat er geen opslagplaats was, dat er geen watervoorziening was op jullie erf en dat jullie met een ezelskar om water gingen. Verder verklaart ze dat jullie directe burens F. (Maymay clan), R. (Jareer clan), A. (Maymay clan) en S. (Jareer clan) waren. M. S. A. stelt ook dat haar zoon M. gehuwd was en dat zijn vrouw H.A. heet. Tot slot stelde ze dat haar zoon I., en eveneens uw man, enkel de koran kan lezen (zie gehoor CGVS van M. S. A. dd. 19 oktober 2011, p.15, 16). Ondanks het feit dat u verklaarde gedurende 4 jaar in hetzelfde huis te hebben samengewoond met M. S. A. zijn uw verklaringen en de verklaringen van uw vermeende schoonmoeder telkens erg van elkaar verschillend. Nochtans gaat het hier over essentiële zaken als het aantal kamers in de woning, de aanwezigheid van een bewaker, de aanwezigheid van stromend water op het erf, de aanwezigheid van een opslagplaats, de namen en de clan van de naaste burens en de naam van de vrouw van één van de zonen van uw vermeende schoonmoeder. Men zou verwachten dat mensen die familie zijn en gedurende 4 jaar hebben samengewoond, hetzelfde antwoord zouden geven op vragen hieromtrent. Uit het feit dat jullie echter telkens totaal verschillende antwoorden gaven, kan enkel geconcludeerd worden dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan jullie verklaring dat jullie gedurende al die tijd hebben samengewoond. Bijgevolg kan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaring dat M. S. A. uw schoonmoeder zou zijn. U legde een Somalisch paspoort neer dat u in Mogadishu verkregen hebt op 15 december 2009 en dat geldig is tot 14 december 2012. Het CGVS beschikt over informatie, die toegevoegd werd aan het dossier, die stelt dat de bewijswaarde van een Somalisch paspoort erg relatief is. Sinds het begin van de burgeroorlog in 1991 functioneren de besturen niet meer. Legale documenten werden sindsdien 'geprivatiseerd' en een verhandelbaar product. Dergelijk paspoort kan gemakkelijk op de zwarte markt gekocht worden, bijvoorbeeld in Mogadishu. Niemand is in staat om documenten uit

Somalië op hun echtheid te controleren. U legde daarnaast geen documenten neer waaruit uw reisweg zou moeten blijken. Het feit dat uw vermeende schoonmoeder, M. S. A. (CG 11/13412), de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend doet geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen. Dat zij wel deze status werd toegekend is geen reden om u eveneens deze subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaring dat M. S. A. uw schoonmoeder zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept als “*Eerste middel*” de “*Schending van de motiveringsverplichting van de wet van 29 juli 1991 conform artikel 2 en 3 van voormelde wet*”, de “*Schending van artikel 1 van de Genève Conventie van 28 juli 1951*” en de “*Schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006*” in.

2.3. Volgens vaste rechtspraak bij de Raad van State vereist de uiteenzetting van een middel dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). De aangevoerde schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 wordt niet uitgewerkt noch wordt aangeduid hoe de Raad zich in een beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen al zou kunnen uitspreken over een dergelijke kwestie. In zoverre al ontvankelijk is dit onderdeel van het eerste middel ongegrond.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster verklaart Somalië te zijn ontvlucht omdat zij er geïmigreerd werd door de Al Shabaab, die na de verdwijning van haar echtgenoot eisten dat verzoekster zou hertrouwen met één van hun leden. De asielaanvraag werd afgewezen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit en afkomst en derhalve evenmin aan haar hierop gebaseerde asielmotieven.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

3.3. Aangezien verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit en afkomst de kern uitmaken van haar asielrelaas heeft de commissaris-generaal verzoekster terecht uitvoerig ondervraagd over de Somalische maatschappij en verzoekster aldus de mogelijkheid gegeven haar voorgehouden Somalische nationaliteit aannemelijk te maken. Verzoekster bleek echter niet in staat deze vragen adequaat te beantwoorden terwijl voor zover verzoekster geboren is in Somalië en er haar hele leven, tot haar vlucht woonde, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster een zeer goede kennis heeft van de Somalische gemeenschap, haar omgeving en het clansysteem. Uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de gestructureerde clancontacten het sociale en economische leven bepalen in Somalië en de kennis hiervan onmisbaar is in het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. De clan is in Somalië zowel een sociaal bindmiddel als een element van maatschappelijke repulsie, de clanstructuren en de familiale clangeschiedenis worden reeds op zeer jonge leeftijd aan kinderen aangeleerd en doorheen het leven verder geïllustreerd. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij argumenteert dat zij *“wel degelijk een kennis heeft van de clans in Qorioley”* nu blijkt dat gevraagd naar de voornaamste clans in Qorioley, verzoekster drie clannamen opsomt die ze geheel niet kon plaatsen in het Somalische clansysteem (gehoorverslag CGVS, p.8). Het is onaanvaardbaar dat verzoekster quasi geheel onbekend is met het Somalische clansysteem, zelfs de Hawiye-clan niet kende of herkende als clan wanneer haar de naam werd genoemd terwijl dit één van de grootste Somalische clans is. Ten slotte kon verzoekster haar eigen clan evenmin overtuigend toelichten, noch de clan van haar moeder. Ze mist aldus op dit punt de elementaire kennis van een persoon uit Qorioley.

3.4. Eveneens is het ondenkbaar dat verzoekster onbekend kon blijven met haar directe, ook visuele omgeving en de namen van omliggende dorpen zelfs niet herkende wanneer die haar werden voorgelegd (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Verzoeksters opmerking dat zij *“is van zeer eenvoudige komaf, is getrouwd met een man die ineens verdwenen is en werd opgevangen door haar schoonmoeder”* kan haar onwetendheid geenszins vergoelijken, temeer nu de Somalische maatschappij in essentie een orale maatschappij is waar maatschappelijke gegevens mondeling worden doorgegeven en waar vrouwen bovendien buitenhuis belangrijke familietaken vervullen. Dat verzoekster naar eigen zeggen van *“eenvoudige komaf”* is biedt dan ook geen aannemelijke verklaring en bovendien is verzoekster volgens haar zeggen gehuwd en heeft ze dus minstens op twee verschillende plaatsen gewoond, haar ouderlijke woning en bij haar echtgenoot. Voor de talrijke vaagheden in verzoeksters verklaringen en haar manifeste onbekendheid met Somalië wordt geen aannemelijke verklaring gegeven. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit en afkomst, noch aan de hierop gebaseerde asielmotieven.

3.5. Waar verzoekster opmerkt *“dat gedurende het interview een tolk Somali aanwezig was, waarbij geen enkel probleem werd geuit over het begrip van de tolk”* benadrukt de Raad dat kennis van de Somalische taal onvoldoende is om aannemelijk te maken dat verzoekster van Somalische nationaliteit en afkomst zou zijn. De Somali-bevolkingsgroep komt immers niet enkel in Somalië voor maar ook in Djibouti, Ethiopië, Kenia en Jemen en is na de val van het Siad Barre-regime over de gehele wereld uitgeweken.

3.6. Ten slotte meent verzoekster dat zij *“ter bewijs van haar nationaliteit haar Somalisch paspoort over[legt], hetgeen ontegensprekelijk dient als bewijs van haar identiteit. Het CGVS oordeelt louter dat de bewijswaarde erg relatief is, maar kan blijkbaar niet de valsheid van het paspoort inroepen. Het blijkt duidelijk dat een paspoort een sluitend bewijs is, dat kan worden weerleg[t]d in geval van namaak. Echter werpt het CGVS geen enkel punt hieromtrent op. Zij beweert dat een paspoort op de zwarte markt kan worden gekocht, maar leidt nergens in haar beslissing af dat dit daadwerkelijk het geval is”*.

3.6.1. Uit objectieve informatie die de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat na 1991 de administratie en alle staatsinstellingen in Somalië ineengevallen zijn en niet langer bestonden, er sindsdien geen officiële documenten meer worden uitgereikt en valse, gepersonaliseerde Somalische documenten thans onder meer in Mogadishu en in Nairobi op markten verkrijgbaar zijn en verhandeld worden. Het staat verzoekster vrij aan te tonen dat er wel degelijk

instanties bestaan in Somalië die documenten uitreiken, dat er wel degelijk administratieve medewerkers of zelfs gebouwen zijn. Dit is niet het geval en verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk dat ze een authentiek paspoort uit Mogadishu voorlegt of kan voorleggen. Bovendien, om enige bewijswaarde te hebben dienen de neergelegde documenten ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen wat in casu zoals blijkt uit wat voorafgaat geenszins het geval is. Aan het neergelegde paspoort kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht. Dit haalt verzoeksters beweerde nationaliteit verder onderuit.

3.7. Verzoekster voert aan dat zij kan *“niet begrijpen dat het CGVS een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geeft voor de schoonmoeder van verzoekster, en geen zelfde beslissing voor verzoekster, terwijl zij net het slachtoffer is geworden van de aantijgingen en dreigingen van AL SHABAAB”*, en voegt bij het verzoekschrift een beslissing van het CGVS waarin de subsidiaire bescherming wordt toegekend aan M.S.A., van wie verzoekster beweert dat dit haar schoonmoeder is. Verzoekster wijst verder op *“het gedrag dat zij in het opvangcentrum vertoont”* en voegt bij het verzoekschrift tevens een getuigenis van J. R., een werkneemster van het Rode Kruis die tewerkgesteld was in het opvangcentrum waar verzoekster verbleef en verklaart ervan getuige te zijn geweest dat verzoekster en M.S.A. er in het centrum een zeer hechte relatie op nahielden en verzoekster ook enkel toenadering zocht tot andere personen van Somalische origine.

3.7.1. De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag afzonderlijk wordt onderzocht en er bij de beoordeling van een asielaanvraag telkens rekening wordt gehouden met de specifieke individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Het kan dan ook geenszins volstaan te verwijzen naar beslissingen die genomen werden in het kader van andere asielaanvragen van andere asielzoekers om een eigen nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Bovendien zelfs al zou verzoekster thans gehuwd zijn met de zoon van M.S.A. dan nog kan hieruit geen nationaliteit blijken. Wel heeft de CGVS objectief kunnen vaststellen dat verzoeksters bewering vijf jaar tezamen gewoond te hebben met M.S.A. niet aannemelijk is. Uit de verhoren van beide personen blijkt immers dat hun beschrijving van de gemeenschappelijke woning volstrekt uiteenloopt. Aangezien hun verklaringen, zelfs over essentiële dagelijkse behoeftigheden zoals water, onverzoenbaar zijn, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster niet met M.S.A. heeft samengewoond, laat staan in Qorioley. De vaststelling in het attest van het opvangcentrum dat verzoekster thans een nauwe band heeft met M.S.A. is geen bewijs van verzoeksters nationaliteit of herkomst of verwantschap. Dit klemmt te meer nu beiden etnisch-Somalisch zijn en onderlinge steun tot de gebruiken behoort.

Voorts stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeksters verklaringen over haar echtgenoot en schoonbroer niet stroken met deze van M.S.A. niettegenstaande ze vier jaar samenwoonden. Verzoekster toont dan ook niet aan als schoondochter van M.S.A. jarenlang samen in hetzelfde huis gewoond te hebben. Waar J.R. in haar verklaring opmerkt dat verzoekster voorstelde een D.N.A.-test te laten uitvoeren maar dat dit geweigerd werd door het CGVS benadrukt de Raad dat de Belgische asielinstanties niet moeten bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het verzoekster vrij staat haar beweringen te staven. Hoe dan ook blijft verzoekster herkomst uit Somalië ongegrond en blijven haar verklaringen over haar verblijf voor haar komst naar België ongerijmd.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert met betrekking tot de subsidiaire bescherming geen specifieke elementen aan en beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming derhalve uitsluitend op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet betreft benadrukt de Raad dat aangezien verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit niet is aangetoond, zij evenmin aannemelijk maakt dat haar vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Somalië.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Verzoekster roept als tweede middel de "*Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht*" in en verwijst naar allerhande rechtsleer dienaangaande.

5.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK